

ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ: ΑΙ ΓΕΝΕΑΙ ΠΑΣΑΙ

Γιώτα Κριλή

«ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΠΟΤΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ, ΟΥΤΕ ΣΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ...»

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΡΑΜΙΤΙΝΟΣ
yiannis.dramitinos@gmail.com

Με τη Γιώτα Κριλή συναντηθήκαμε πρώτη φορά στο συνέδριο που έγινε πριν από μερικούς μήνες στο πανεπιστήμιο της Νέας Νότιας Ουαλίας για τον Κ. Π. Καβάφη. Την περίοδο εκείνη, διάβασα τα ποιήματά της. Την είδα Ξανά σε μια παμπ, στο Glebe με αφορμή την έκδοση μιας ανθολογίας 142 Αυστραλών και Νεοζηλανδών ποιητών (Notes for the Translators). Φορούσε ένα κόκκινο πουλόβερ και ένα πλεκτό σκούφο. Καθόταν ανάμεσα στους άλλους ποιητές. Σηκώθηκε, πλησίασε το μικρόφωνο και άρχισε να διαβάζει ένα δικό της ποίημα. Στο τέλος της βραδιάς την πλησίασα και της ζήτησα να κάνουμε μια συνέντευξη. Δεν είχα ακόμη ολοκληρωμένη εικόνα για το πολυδιάστατο έργο της στην εκπαίδευση και τη λογοτεχνία. Μιλώντας με άλλους ανθρώπους που γνώριζαν τις δραστηριότητες της, συνειδητοποίησα ότι η Γιώτα Κριλή, επηρέασε δημιουργικά όλους όσους βρέθηκαν κοντά της: συγγενείς, φίλους, μαθητές.

Αρκετοί είναι οι Έλληνες που κατάφεραν να αφήσουν το στίγμα τους στον στενότερο κόσμο του ελληνοαυστραλιανού της Αυστραλίας. Λιγότεροι, αυτοί που υπερέβησαν αυτά τα σύνορα, τροφοδότησαν και τροφοδοτήθηκαν και από τους δύο ισχυρούς πολιτισμούς. Η Γιώτα Κριλή ανήκει σε αυτούς τους δεύτερους. Η σημαντική συμβολή της στην διατήρηση και διάδοση της ελληνικής γλώσσας στους Αντίποδες, έχει ήδη καταγραφεί. Η προσωπική της στάση σε όλες τις κρίσιμες περιόδους της σύγχρονης ελληνικής και αυστραλιανής ιστορίας, επίσης. Έχει γράψει και επιμεληθεί βιβλία για την εκπαίδευση. Έχει μεταφράσει και έχει κάνει την ιστορική επισκόπηση στις "γυναίκες του ήλιου". Το 2003 κυκλοφόρησε η διγλωσση έκδοση

των ποιημάτων της με τον τίτλο "Τρίπτυχο". Μεγάλο μέρος του λογοτεχνικού της έργου έχει συμπεριληφθεί σε ανθολογίες και έχει δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά. Φέτος εξέδωσε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο "Καταβολές". Έχει ήδη ολοκληρώσει το δεύτερο, που αναμένεται να εκδοθεί στις αρχές του 2014 και εργάζεται στην συγγραφή του τρίτου.

ΚΕΡΑΣΤΑΡΙ

Μεγάλωσα στο Κεραστάρι μέσα στον πόλεμο. Παρά τους πολέμους και τα δεινά, η ζωή συνεχιζόταν αναλλοίωτη μέχρι τη δεκαετία του '50. Για να γράψω τις "Καταβολές", γνώριζα τις περιοχές στις οποίες αναφέρομαι στο βιβλίο. Μίλησα με ηλικιωμένους. Ρωτούσα ένα γέροντα, τι θυμόταν, πως τα έβγαζαν πέρα καθώς με τον εμφύλιο το



Με την κόρη της, Σοφία

χωριό είχε μοιραστεί στα δυο. Μου απάντησε πως δεν γινόταν αλλιώς. Ο ένας είχε ανάγκη τον άλλο. Την ημέρα του Πάσχα γινόταν οι "αγάπες".

Πήγαιναν όλοι στην εκκλησία και έπρεπε να συμφιλιωθούν. Να ζητήσουν συγχώρεση ο ένας από τον άλλο.

Η ζωή στην επαρχία αλλάζει με πολύ αργό

ρυθμό. Όλα όσα έζησα σαν παιδί, ήταν εκεί από την εποχή που ήταν ακόμη κορίτσι η γιαγιά μου. Μέσα στο σπίτι μας υπάρχει ένα σκαφίδι σκαλισμένο σε κορμό δέντρου. Πως βρέθηκε; Ποιος το σκάλισε; Ίσως ο Αλέκος που έβαλα στην ιστορία. Αναρωτιέμαι γιατί περιφρονήθηκε τόσο πολύ ο άνθρωπος της υπαίθρου στην Ελλάδα.